

ΑΠΟΨΕΙΣ

Αργύρης Αργυριάδης

Μεταναστευτικό, προσφυγικό και υποκρισία

19/06/2023 18:00

f FACEBOOK t TWITTER c COMMENTS

Για άλλη μία φορά ένα γεγονός έδωσε τροφή σε ποικίλα σχόλια και αφορμή να διαχαστούμε. Μία από τις μεγαλύτερες τραγωδίες στη Μεσόγειο, με θύματα πρόσφυγες και μετανάστες, συνέβη τα ξημερώματα της περασμένης Τετάρτης, ύστερα από ναυάγιο σκάφους, σε διεθνή ύδατα, νοτιοδυτικά της Πύλου. Την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές είχε διαπιστωθεί ο θάνατος 78 μεταναστών ενώ είχαν διασωθεί 104 που μεταφέρθηκαν στο λιμάνι της Καλαμάτας. Όλοι είναι άντρες, ενώ ανάμεσά τους εντοπίστηκαν και τρεις έφηβοι ασυνόδευτοι. Οι μετανάστες κατάγονται από Αφγανιστάν, Πακιστάν, Συρία και Παλαιστίνη. Κανείς από τους διασωθέντες δεν φορούσε σωσίβιο ενώ κανείς δεν γνώριζε κολύμπι. Επιπλέον κανείς δεν ήταν σε θέση να πει με ακρίβεια πόσοι επέβησαν στο σκάφος που είχε ξεκινήσει από το Τομπρούκ της Λιβύης με προορισμό την Ιταλία.

Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, περίπου 1.200 συνάνθρωποι μας έχασαν τη ζωή τους το τρέχον έτος, σε αντίστοιχα περιστατικά, στα νερά της Μεσογείου. Η θλίψη εύλογη και ανείπωτη. Δεν πρέπει να δώσει, όμως, αφορμή για το συνήθη και ευήθη νεοελληνικό διαχωρισμό σε ευαίσθητους και αναισθητους, προσδευτικούς και συντηρητικούς κ.λπ. Επίσης, πρέπει να γίνει αντιληπτό ότι μέσα από την υπερβολή (κήρυξη τριήμερου «εθνικού» πένθους για ένα δυστύχημα που δεν συνέβη στην Ελλάδα και δεν είχε θύματα Έλληνες πολίτες) δεν αποσιωπείται η ευθύνη των εκάστοτε κυβερνήσεων. Η μερίστια έπαρση της σημαίας και η αναστολή όλων των δημοσίων εορταστικών εκδηλώσεων ούτε τα θύματα φέρνουν στη ζωή ούτε το πρόβλημα λύνουν. Αντιθέτως, απομειώνουν την έννοια του «εθνικού» πένθους (αλίμονο εάν κηρύσσονταν τριήμερο εθνικό πένθος για κάθε δυστύχημα που συμβαίνει στην Ευρώπη ή στον κόσμο).

Μέσα από την υπερβολή δεν απομειώνεται ούτε ο ανθρώπινος πόνος. Αντιθέτως, αποπροσανατολίζεται ο δημόσιος διάλογος. Πράγματι, πρωταρχική σημασία έχει η ανθρώπινη αξία. Ισάζο, όμως, είναι το δικαίωμα σε μία καλύτερη ζωή όχι μόνον εκείνων που μεταναστεύουν οικονομικά, αλλά και εκείνων που κατοικούν σε ένα κράτος και δεν επιθυμούν να το δουν να γίνεται μπάχαλο. Κάθε κρατική οντότητα γνωρίζει και πρέπει να αποφασίζει πόσους και πότε μπορεί να υποδέχεται και να φιλοξενεί. Στο όνομα του διεθνούς ανθρωπισμού δεν είναι δυνατόν να δημιουργούνται συνοικίες γκέτο που καθιστούν τη ζωή αφόρητη για τους υφιστάμενους κατοίκους.

Εάν συμφωνήσουμε στα ανωτέρω, γίνεται εύκολα αντιληπτό ότι μία οργανωμένη πολιτική -αντί να πενθεί- θα πρέπει να κινείται στους ακόλουθους άξονες:

- Αντιμετώπιση του προβλήματος στο πεδίο. Για παράδειγμα όσο οι ευρωπαίοι δεν μπορούν να έχουν κοινά στρατηγικά συμφέροντα στη Συρία και στη Λιβύη, τόσο οι εκεί συνθήκες (εμφύλιος πόλεμος κ.λπ.) θα οδηγούν σε στρατιές προσφύγων. Στο ίδιο πλαίσιο, εάν δεν γίνει αντιληπτό ότι χώρες του τρίτου κόσμου πρέπει να στηριχθούν οικονομικά για να οργανώσουν τις δικές τους συνθήκες παραγωγής και βιώσιμης ανάπτυξης, οι οικονομικοί μετανάστες θα χτυπούν όλο και πιο επίμονα την πόρτα της Ευρώπης.
- Καταστολή των οργανωμένων κυκλωμάτων διακινητών. Δεν είναι δυνατόν οι μυστικές υπηρεσίες και τα όργανα της τάξης των ισχυρών κρατών μελών της Ευρώπης να αφήνουν διακινητές ανθρωπίνων ψυχών να κάνουν πάρτι στις θάλασσες της Μεσογείου.
- Προτεραιοποίηση στους πρόσφυγες. Όχι μόνον διότι όποιος αναγκάζεται να φύγει από τη χώρα του λόγω, εμφυλίου ή μη, πολέμου, πολιτικού διωγμού κ.λπ. χάρει ασυλίας σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης για τους πρόσφυγες, αλλά διότι τούτο επιτάσσει ο ανθρωπισμός και η κοινή λογική.
- Πολιτικές ενσωμάτωσης για τους πρόσφυγες και τους οικονομικούς μετανάστες. Δεν είναι δυνατόν να μη γνωρίζει η χώρα πόσους φιλοξενεί. Και ακόμη περισσότερο δεν είναι δυνατόν να αδυνατεί να κινητροδοτήσει τη δημιουργικότητα και τις ικανότητες των μεταναστών. Σήμερα, στη χώρα λείπουν 100.000 άνθρωποι στην τουριστική βιομηχανία και περίπου διπλάσιοι στην οικοδομή και στον πρωτογενή τομέα. Αντί να αναζητούμε να «εισάγουμε» εργατικά χέρια από το εξωτερικό γιατί δεν προσφέρουμε τις σχετικές θέσεις εργασίες στους υφιστάμενους μετανάστες; Η εργασία είναι ένας από τους πιο σημαντικούς φορείς κοινωνικοποίησης και λειτουργικής ενσωμάτωσης ενός ανθρώπου στο κοινωνικό σύνολο. Δεν αρκούν, λοιπόν, μόνον τα δάκρυα (κροκοδείλια ή μη). Απαιτούνται και οι πολιτικές...

*Δημοσιεύθηκε στη "Μτκ" στις 18.06.2023

Δημοφιλείς Απόψεις

Σύνθια Σάπικα

Situationship: Η νέα σχέση

22/06/2023 18:00

Σάκης Μουτζής

Μία ανιαρή προεκλογική περίοδος

22/06/2023 16:00

Νίκος Ηλιόδης

ΑΠΘ-ΠΑΜΑΚ: Γιατί ο νόμος Κεραμέως έβαλε σε περιπέτειες τα πανεπιστήμια

24/06/2023 08:14

Κώστας Μπλιάτσικας

Η μεγάλη πολιτική παρακαταθήκη. Του Κώστα Μπλιάτσικα

22/06/2023 07:11

Κώστας Μπλιάτσικας

Τι τέξεται η επόουσα; Του Κώστα Μπλιάτσικα

25/06/2023 21:56

MakThes Team

Η Νέα Δημοκρατία κέρδισε την εμπιστοσύνη των αποδημένων. Του Νίκου Κορογιαννάκη

25/06/2023 14:45

Σάκης Μουτζής

Άντε να τελειώνουμε!

25/06/2023 14:30